

KO JE KO

Kim Adonicio (*Kim Addonizio*; 1954), američka je pesnikinja i esejistkinja. Dobitnica je brojnih stipendija i nagrada za svoj pesnički rad. Njena pesnička zbirka *Tell Me* bila je u užem izboru za *National Book Award*. Među najznačajnijim delima su pesničke zbirke *Tell Me* (2000), *What is This Thing Called Love* (2004), *Lucifer at the Starlite* (2009) i knjige eseja *The Poet's Companion* i *Ordinary Genius: A Guide for the Poet Within*. Živi u Oklandu u Kaliforniji, i svira usnu harmoniku u bendu *Nonstop Beautiful Ladies*.

Ivan Antić (1981, Jagodina), studirao je književnost i filozofiju u Beogradu i Ljubljani. Objavio je knjige kratkih priča *Tonus* (2009) i *Membrane, membrane* (2016). Priče su mu prevedene na engleski, nemački, poljski, slovenački, rumunski i albanski jezik i uvrštene u domaće i strane antologije i zbornike. Uređivao je časopis *Znak* na Filološkom fakultetu u Beogradu. Saradnik je na polju književnosti Srpskog kulturnog centra „Danilo Kiš“. Prevodi sa slovenačkog jezika. Dobitnik je Nagrade „Miloš N. Đurić“ za prevod knjige Daneta Zajca *Dole dole* (2020). Živi i radi u Ljubljani.

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva*, *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnanne duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/ Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007),

Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje po margarcu i druge priče o sitnim svetim trenucima* (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017), *Ukradeni roman* (2018), *Srodnici* (2018), *Pilot tramvaja* (2019), *Mali erotski rečnik srpskog jezika – sa Lebdećim objektima i Dnevnikom izgnanne duše* (2019) i *Polazeći od kraja sveta* (2020). Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Tviter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Maja Belegišanin (1980, Beograd), završila je srpsku književnost i jezik sa opštom književnošću na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše poeziju, eseje i književnu kritiku. Knjige pesama: *Ispod neba* (2007), *Svetlosna pruga* (2011), *Zimsko sunce* (2014), *Pesme raznih boja* (za decu, 2017), *Nežna granica* (2018), *Biljke i devojčice* (2019); knjiga eseja i prikaza: *Svetlo prepoznavanje* (2020).

Ištvan Besedeš (*Beszédes István*, 1961), pesnik, prevodilac, urednik, osnivač i glavni urednik izdavačke kuće i onlajn časopisa *zEtna – magazin pod vulkanom* (www.zetna.org). Objavio pesničke zbirke: *Kívánja-e a pirosat?* (1988), *Égviziséta, déli tükör* (1997), *Messziről Andromeda* (2006), *Magritte-sziget* (2013), *Beszédes István legszebb versei* (izabrane pesme, 2014), *Kokon* (na mađarskom i srpskom, 2016), *Vagy lenolaj* (2019), knjigu kratke proze *Napkitörés* (2008), dramu u stihovima za decu *Rozsdaszín* (2006), knjige prevoda *Ritmus trombita meg vokál nélkül*, antologija novije srpske kratke proze (onlajn izdanje, <http://www.zetna.org/zek/folyoiratok/17/orb3.html>, 2000); *Citadella.doc* – tri proze za četiri ruke (2003), *Potruga za ulicom divljih kestenova* Boška Krstića (2007), pesničku zbirku Ota Horvata *Putujući u Olmo* (2010), *Legenda o čuvarima azura* Bo-

ška Krstića (2012). Dobitnik je priznanja za književnost „Šinko Ervin“ (1988), Ūzenet (1994), književne nagrade „Atila Jožef“ (2012), „Janoš Herceg“ (2016) i Hid (2018). Źivi u Senti.

Berislav Blagojević (1979, Slavonski Brod), magistar geografskih nauka. Objavljene knjige: *Lamentacija po Sofroniju* (proza, 2005), *Treba sam biti rijeć* (poezija, 2005), *Ja, revolucionar* (kratke priće, 2010), *Revolucionar* (kratke priće, 2012), *Tiši od vode* (roman, 2013), *Mi u magli* (poezija, 2015), *Bumerang* (roman, 2016), *Upoznajte Gagarina, najšašavijeg psa u svemiru* (roman za djecu i mlade, 2019), *Monument* (kratke priće, 2020). Źivi u Banjoj Luci.

Pol Bouls (*Paul Frederic Bowles*; 1910, Njujork, SAD – 1999, Tanger, Maroko), ameriċki pisac, prevodilac i kompozitor. U devetoj godini komponuje svoju prvu operu. Objavljuje svoje prve pesme (1928) u časopisu *Transition* u Parizu. Iste godine poćinje da studira umetnost na Univerzitetu Virdžinije. Naredne godine, bez znanja roditelja, odlazi u Evropu i studira muziku, upoznaje se sa Silvijom Plat, Dalijem, Ezrom Paundom. Na nagovor Gertrude Stejn putuje u Maroko kojim ostaje fasciniran do kraja Źivota. Tu nastaje i njegov prvi kamerni komad, *Sonata za obou i klarinet*. Tokom tridesetih i ćetrdesetih godina komponuje nekoliko opera, baleta, pa ćak i muziku za drame Tenesija Vilijamsa i filmove Orsona Velsa. Upoznaje i Džejn Auer, proznu i dramsku spisateljicu, sa kojom je bio u braku sve do njene smrti (iako je Džejn bila lezbijka, a Pol biseksualac). Objavljuje nekoliko romana, *The Sheltering Sky* (1949) po kome je snimljen i istoimeni film (1990) u reŹiji Bernarda Bertolućija, *Let It Come Down* (1952), *Up Above the World* (1966). Krajem pedesetih godina saraduje sa bitnicima, Vilijamom Barouzom, Alenom Ginzbergom, Džekom Keruakom. Umire u Tangeru od posledica srćanog udara.

Dragana Bošković (1980, Novi Sad), doktorirala je na Odsjeku za srpsku književnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavila je zbirku prića *Faunomenologija* (2008), od kojih su neke prevedene na poljski i engleski, kao i studiju *Moć fantastike – fantastika u proznom i dramskom stvaralaštvu srpskog realizma* (2018). Objavljuje kritiće eseje, studije, kratke priće i crtice u periodici. Źivi i radi u Novom Sadu.

Samjuel Tejlor KolridŹ (*Samuel Taylor Coleridge*; 1772, Oteri Sen Meri – 1834, London), engleski

pesnik, filozof i kritiċar. Jedan od najistaknutijih predstavnika prve generacije engleskih romantićarskih pesnika. Široj ćitalaćkoj publici poznat je kao autor pesama „Balada o starom mornaru“ i „Kri-stabel“. Zajedno sa Vordsvortom objavio je *Lirske balade*, zasigurno najznaćajniju pesnićku zbirku i svojevrsni manifest engleskog romantizma. Nakon putovanja po Nemaćkoj 1798. godine, proućavao je najznaćajnije predstavnike nemaćke klasićne filozofije i postao ostrašćeni zagovornik Kanta, Fihtea i Źelinga. Slovi za jednog od glavnih intelektualaca bez ćijeg bi bezrezervnog angaŹmana i blagonaklonosti Kantova dela i dela nemaćkog romantizma u Engleskoj bila manje poznata. U kasnijim godinama slabije objavljuje poeziju, a više se bavi knjiŹevnom kritikom. Jedno vreme uređuje časopis *Friend*, a u nekoliko navrata drŹi seriju predavanja o temama iz engleske knjiŹevnosti, naroćito o Źekspiru i Miltonu. Do kraja Źivota objavljuje uglavnom fragmentarno, a najznaćajnije njegovo delo iz tog perioda je *Biographia Literaria*.

Eri de Luka (*Enrico „Erri“ de Luca*; 1950, Napulj, Italija), italijanski pisac, esejista, pesnik, prevodilac, novinar i aktivista. Godine 1968. dolazi iz rodnog Napulja u Rim radi nastavka školovanja. Tu se odmah prikljućuje studentskom i radnićkom pokretu koji će prerasti u vanparlamentarnu organizaciju pod imenom *Lotta continua*. Prvi roman, *Ne sada, ne ovde* (*Non ora, non qui*), objavio je 1989. Radio je razlićite poslove, kako u svojoj zemlji tako i u inostranstvu, ovladavši brojim veštinama i zanatima: radnik u fabrici automobila, zidar, vozać kamiona, magacioner. Godine 1983. i 1984. provodi u Tanzaniji kao ućesnik humanitarne akcije na izgradnji vodovodne mreŹe u nekoliko naselja. Za vreme rata u bivšoj Jugoslaviji boravio u Mostaru, te brojnim drugim ratom pogođenim mestima, a u proleće 1999. tokom NATO bombardovanja u Beogradu u znak protesta Źto bombarderi poleću sa tla Italije. Samostalno je izućavao svahili, jidiš i hebrejski jezik i prevodio neke delove *Starog zaveta*. Najznaćajnija dela: *Oblak kao tepih* (*Una nuvola come un tappeto*, 1991), *Uvis ulevo* (*In alto a sinistra*, 1994) *Ti, moj* (*Tu, mio*, 1998), *Tri konja* (*Tre cavalli*, 1999), *Montedidio* (*Montedidio*, 2001), *KoŹtica masline* (*Nocciolo d'oliva*, 2002), *Suprotno od jedan* (*Contrario di uno*, 2003), *Nivesinim tragom* (*Sulla traccia di Nives*, 2005), *U ime majke* (*In nome della madre*, 2006), *Dan pre sreće* (*Il giorno prima della felicità*, 2009), *TeŹina leptira* (*Il peso della farfalla*, 2009), *Tebe nije bilo* (*Tu non*

c'eri, 2010), *Dvostruki život brojeva (La doppia vita dei numeri*, 2012), *Irenina priča (La storia di Irene*, 2013), *Izložena priroda (La natura esposta*, 2016). Rodni Napulj, život u siromašnim predgrađima i sudbine iseljenika zauzimaju važno mesto u većem delu njegove angažovane, lirski intonirane proze sažetog i jezgrovitog izraza. Piše za dnevne listove *La Repubblica*, *Corriere della sera*, *Il manifesto* i *Avvenire*. Knjige su mu prevedene na više od 30 jezika. Dobitnik je nekoliko međunarodnih književnih nagrada. Vredna pomena je i zbirka *Bratska pisma (Lettere fraterne*, 2007), sačinjena od prepiske, stihova i fotografija koji su obeležili De Lukino višegodišnje prijateljstvo sa Izetom Sarajlićem, bosanskohercegovačkim publicistom, prevodiocem i pesnikom.

Kristijan Eker (*Christian Eccher*; 1977, Bazel, Švajcarska), masterirao je i doktorirao filologiju, lingvistiku i književnost na Univerzitetu u Rimu. Objavio je knjige *Vetar sa kopna* (2015), *Peščana granica – ni Zapad ni Istok* (2018) i *Pina Bauš i njen Tanctatar – istorija i susreti* (2020). Radi kao docent za italijanski jezik i kulturu na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Voki Erceg (1986, Banja Luka), diplomirao je na Akademiji umjetnosti u Banjoj Luci dokumentarnim filmom *Božji ljudi*. Napisao je više scenarija, režirao filmove: *Rad u nastajanju* i *Priča u tri slike*. Autor je zbirke pripovedaka *Senka* (2011). Zastupljen u više zbornika i antologija, saraduje sa književnim časopisima iz regiona; prevodi sa engleskog.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radovala o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov?*

– *razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016) i *Kritika pamćenja* (2017). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodjenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Boris Ilić (1974, Užice), doktor socioloških nauka. Doktorsku disertaciju pod nazivom *Sociološki aspekti stvaralaštva i recepcije na primeru evropskih neoavangardnih umetnosti: Italija i Francuska* odbranio je na Filozofskom fakultetu u Nišu 2019. godine. Autor je više naučnih i stručnih radova. Oblasti interesovanja: sociologija kulture, sociologija umetnosti, estetika, socijalna antropologija.

Marija Jakim (1956, Kucura kod Vrbasa), piše poeziju. Knjige pesama: *Buc željeni oreh (Biti zeleni orah*, 1979) i *Nad rozpjacom nagnuta (Nad raspećem nagnuta*, 1991). Živi u Novom Sadu.

Nenad Jovanović (1973, Beograd), diplomirao je filmsku i TV režiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, a magistrirao filmski scenario na univerzitetu Jork u Torontu. Dobitnik je „Brankove nagrade“, nagrada „Branko Miljković“ i „Miloš Cr-

njanski". Jedan je od šestorice pisaca (Saša Ilić, Mihajlo Spasojević, Borivoje Adašević, Uglješa Šajtinac, Srđan V. Tešin) zastupljenih u zborniku *Psećni vek*. Objavio je sledeće knjige: poezija – *Frezno* (1993), *Welt-* (1994), *XIX* (1996), *Ignjat* (1997), *Bela imena* (2000), *Bolest vožnje* (2002), *Živeti na moderan i umreti na starinski način* (2004), *Lice mesta* (2007), *Delfini* (2014), *Klase* (2018) i *Običnost* (2020, izabrane pesme); proza – *Plombe* (2001, priče), *Insistiranje* (2005, roman) i *Niz gelender* (2015, priče); drame – *Ogled o zidu* (2006). Živi u Torontu.

Jelica Kiso (1979, Beograd), piše poeziju, prozu i kritiku. Završila je Filološki fakultet u Beogradu. Dobitnica je književne nagrade *Ulaznica 2009* (prva nagrada za poeziju). Objavila je zbirke poezije *Crna sreća* (2010) i *Gvozdeni tanjir* (2015). Bavi se vizuelnim radovima, audio-zapisima i (tekstualnim) instalacijama. Objavljuje u književnim časopisima. Član je Srpskog književnog društva. Živi u Beogradu.

Tvrtko Klarić (1955, Gornji Vukšić, BiH), studirao latinski i italijanski jezik na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U periodu od 1993. do 2013. godine radio je kao urednik svetojeronimskih izdanja: pučkoga godišnjaka *Danica* i dvomesečnika *Marulić*, te ostalih publikacija toga izdavača. Preveo je sledeća dela Prima Levija: *Zar je to čovjek, Traganje za korijenima, Shemà, Utopljenici i spašeni*, potom Margerite Guidači: *Slavenski notes, Isenheimski oltar, Križni put ljudskoga roda*, kao i nekolicine švajcarskih autora italijanskoga govornoga područja (Priska Agustoni, Vani Bjankoni, Aurelio Buleti, Renato Martinoni, Alberto Nesi, Fabio Pusterla, Dubravko Pušek, Antonio Rosi). Već desetak godina intenzivnije se bavi životom i delom Erija de Luke, objavivši takođe prevode *Bratska pisma* (2015) i *Svetice sablazni* (2019), a priredio je i *Potkožne tetovaže* (izbor iz pet dosad objavljenih Erijevih knjiga pesama). Živi u Zagrebu.

Aleksandar Kostić (1973, Užice), doktor književnih nauka. Autor studije *Figure preobražaja u književnom delu Danila Kiša i Prima Levija: od književne poetike do kulturne antropologije* (Univerzitet-ska biblioteka „Svetozar Marković“, 2019). Sa italijanskog jezika preveo roman *Salto mortale* Luidija Malerbe, pripovetke *Druge centurije* Đorđa Mangelija i izabrane tekstove Pjera Paola Pazolonija i Prima Levija. Živi i radi u Beogradu.

Jelena Lalatović (1994, Beograd) je književna kritičarka i aktivistkinja. Osnovne i master studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti, gde je trenutno na drugoj godini doktorskih studija. Zaposlena je kao istraživačica pripravnica u Institutu za književnost i umetnost, gde radi na projektu „Uloga srpske periodike u formiranju književnih, kulturnih i nacionalnih obrazaca“. Jedna je od osnivačica udruženja književnih kritičarki *Pobunjene čitateljke*. U koautorstvu sa Hristinom Cvetičanin Knežević napisala je *Priručnik za upotrebu rodno osetljivog jezika*.

Petar Matović (1978, Užice), završio je studije srpske književnosti u Beogradu. Piše poeziju i eseje, objavljuje u periodici, zastupljen je u više antologija u zemlji i inostranstvu. Pesme su mu prevedene na više jezika: poljski, engleski, nemački, ruski, francuski, italijanski, španski, katalonski, portugalski, galicijski, rumunski, makedonski, slovenački, slovački, mađarski. Objavio je zbirke pesama: *Kamerni komadi* (1996), *Koferi Džima Džarmuša* (2009; prevedena izdanja: *Walizki Jima Jarmusha*, Maximum, Kraków, 2011; *Les maletes de Jim Jarmusch*, La Cantarida, Palma de Mallorca, 2013), *Odakle dolaze dabrovi* (2013), *Iz srećne republike* (2017) i *Ne hleb, već morfijum – izabrane pesme* (Zagreb, 2019), *Od srećnata republika* (Skoplje, 2020). Dobitnik je stipendija: „Gaude Polonia“ (2013) Ministarstva kulture Republike Poljske, „Baltičkog centra za pisce i prevodioce“ (Vizbi, Švedska, 2015), „Traduki“ (Split, 2016), „Kulturkontakt“ (Beč, 2017) i „Q21“ (Beč, 2017). Dobitnik je nagrada „Treći trg“ (za *Kofere Džima Džarmuša*) i „Branko Miljković“ za zbirku pesama *Iz srećne republike*.

Nagib Mahfuz (1911, Kairo – 2006, Kairo, Egipat), jedan od najistaknutijih pisaca savremene arapske književnosti. Pisanjem se bavio od sedamnaeste godine. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Kairu 1935. godine, a prvi roman objavljuje 1939. Književna veličina postaje kada prelazi sa forme arapskog tradicionalnog romana na realističku deskripciju tradicionalnog urbanog života Egipta 20. veka – suočenog sa kolonijalizmom i autoritarnom. Njegova dela su hronika etapa savremene egipatske istorije: socijalne, političke i verske. Tokom gotovo sedam decenija stvaralačkog rada napisao preko šezdeset romana, zbirki kratkih priča i kratkih pozorišnih komada, od kojih je više od po-

lovine pretočeno u igrane filmove – veoma popularne u arapskom svetu. Nobelovu nagradu za književnost dobio je 1988. godine. Proglašavajući ga nevernikom zbog „neprimerenog“ predstavljanja Boga u jednom od svojih romana, militantni muslimani su 1994. godine izvršili atentat na njega. U napadu mu je ozbiljno onesposobljena desna ruka – zbog čega više nije mogao da drži pero pa je nastavio je da stvara uz pomoć asistenta.

Ivan Milenković (1965), filozof, prevodilac i kritičar. Radi na Trećem programu Radio Beograda. Knjigu *Pohvala neslozi. Makijaveli protiv makijavelizma* objavio 2018. godine. Knjigu izabranih osvrti, prikaza i recenzija *Filozofski fragmenti* 2011. Bavi se savremenom francuskom i političkom filozofijom. Književne kritike, prikaze i recenzije filozofskih knjiga objavljuje u nedeljnicima *Vreme* i *NIN*, dnevnim listovima *Danas* i *Politika*, te na Trećem programu Radio Beograda. U domaćim, regionalnim i stranim stručnim časopisima objavio četrdesetak naučnih radova. Preveo desetak knjiga s francuskog jezika, između ostalog *Razliku* i *ponavljanje* Žila Deleza, *Politike prijateljstva* Žaka Deride, *Spise i razgovore* Mišela Fukoa, *Nesaglasnost* Žaka Ransijera. Živi u Beogradu.

Tanja Milenković (1994), osnovne akademske studije srpske književnosti završila je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Objavljivala je književno-naučne radove u časopisu *Libri Magistri* i na veb portalima. Volontira kao pisac tekstova o brizi i zaštiti životinja na blogu neprofitne organizacije ORCA. Objavljuje poeziju, eseje i kritiku u periodici. Živi i radi u Beogradu.

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa doktorske studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Miroslav B. Mitrović (1948, Beograd), diplomirao arapski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. S arapskog preveo knjige Nagiba Mahfuza: *Priče iz našeg kvarta* (2008), *Srce noći* (2016), *Šapat zvezda* (2019), *Dan kada je vođa ubijen* (2019); priredio antologiju *Skrivena ljubav* (homoeotski motivi u savremenoj arapskoj književnosti, 2018). Zastupljen sa prevodima u antologijama *Čarobni vrt* (antologija svetske umetničke bajke, 1999) i *Tanjir pun reči* (majstori savremene svetske priče, 2012). Član udruženja književnih prevodilaca Srbije.

Slavomir Saša Nišavić (1959, Bijelo Polje, Crna Gora), studirao je u Prištini, Beogradu i Novom Sadu. Objavio je pesničke knjige: *Pridržavanje duše* (2003), *Košuljica* (2004), *Grebeni* (2007), *Zaboravljeni dečak* (2018) i *Čestica* (2020). Pesme su mu prevedene i zastupljene u više antologija i zbornika. Član je Društva književnika Vojvodine i Udruženja književnika Srbije. Živi u Novom Sadu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), osnovne i master akademske studije završila je na Odseku za komparativnu književnost sa teorijom književnosti na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je trenutno na doktorskim studijama. Piše i objavljuje književnu kritiku, esejistiku, naučne radove i poeziju u periodici i naučnim zbornicima. *Unutrašnje ne vreme* (2019) njena je prva pesnička zbirka. Za svoju poeziju, naučni rad i uspeh tokom studija dobila je brojne nagrade. Član je uredničkog odbora izdavačke kuće Treći trg. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *U potrazi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodijski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018). Autor antologije ruske ženske poezije *Uzvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarodnog salona knjiga „Laza Kostić“ za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić“ za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod s mađarskog Baszalikom múfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (drugi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru“ (2020). Živi u Senti.

Tatjana Rosić (1962), doktorirala je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Redovna je profesorka na Fakultetu za medije i komunikacije Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde predaje predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorka na doktorskom

programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorka na odelu za slavistiku Univerziteta Mičigena, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorka brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorka je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Sarađuje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze: luftroman* (2018) i *Ništa nije ničije* (2020). Živi u Beogradu.

Muanis Sinanović (1989, Novo Mesto, Slovenija), diplomirao je filozofiju i opštu lingvistiku na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. Autor je sledećih pesničkih zbirki: *Štafeta oko gradske smreke* (2011, nagrada za najbolji prvenac), *Pesme* (2014), *Dvovid* (2016), *Krhki karavani* (2020). Uređivao je časopis *Idiot*, književnu zbirku *Nova znamenja*; urednik je portala za pozorišnu kritiku *Kriterij.si*. Piše i filozofske komentare, tekstove o književnosti, filmu, pozorištu i umetnosti. Objavio je kratki roman *Ana-*

strofa (2017). Srpski kulturni centar „Danilo Kiš“ objavio je knjigu *Izohipse* (2017), dvojezični slovenačko-srpski izbor iz njegove dotadašnje poezije. Pesme su mu prevedene na osam jezika. Uključen je u češku i grčku antologiju mlade slovenačke poezije te u antologiju *Europe: an Anthology of Contemporary European Poetry* (Kingston University Press, London, 2019). Živi i radi u Ljubljani i Celju.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pečić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Sava Stepanov (1951, Padej, Banat), studirao je istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Radio u Galeriji Matice srpske, Foto galeriji i u Centru za vizuelnu kulturu „Zlatno oko“. Objavio je veliki broj tekstova iz oblasti likovne kritike i savremene fotografije u dnevnim listovima, stručnim časopisima i katalozima izložbi. Zastupljen u većem broju zbornika i antologija o savremenoj umetnosti. U periodu od 1977. godine do danas priredio veći broj autorskih izložbi u oblasti aktualne umetnosti kod nas i u inostranstvu (Mađarska, Austrija, Nemačka, Francuska, Slovačka, Rumunija, Rusija, Kanada). Objavio knjige: *Svetlopsi* (1981) i *Potreba*

za *slikom* (1988), te više umetničkih monografija od kojih je najznačajnija monografija o skulpturi Olge Jevrić (2000). Dobitnik je više nagrada i priznanja. Živi u Novom Sadu.

Jelena Todorović Lazić (1975, Užice), diplomirala je srpsku književnost i jezik na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 2013. izabrana je na konkursu Ministarstva prosvete RS za nastavnika srpskog jezika i kulture u Švajcarskoj, gde je završila Višu školu za primenjenu lingvistiku. Živi u Švajcarskoj.

Tijana Tropin (1977, Beograd), doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu sa tezom „Teorijski aspekti prevođenja književnosti za decu sa staništa studija kulture“. Objavila *monografiju Motiv Arkadije u dečjoj književnosti* (2006) i više desetina radova u periodici, najčešće o književnosti za decu, teoriji i poetici prevođenja i fantastičnoj književnosti. Prevodi sa nemačkog i engleskog (važniji prevodi uključuju dela Marsela Bajera, Elfride Jelinek, Lea Peruca, Kristofa Ransmajera i Franca Kafke). Zaposlena u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu od 2003. godine.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije engleskog jezika i književ-

nosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode proze Džona Barta, Eni Pru, Kriisa Abanija, Rejfa Larsena, Džojks Kerol Outs, Dejvida Fosterera Volasa i dr. Dobitnik je Nagrade za prevod godine Društva književnika Vojvodine (2012). Živi u Novom Sadu.

Ferdinand fon Širah (*Ferdinand von Schirach*; 1964, Minhenu, Nemačka), nemački pisac i advokat krivičar u Berlinu. Godine 2009. objavio je knjigu priča *Verbrechen (Zločini, „Laguna“*, Beograd, 2011), a potom, između ostalih dela, slede: *Schuld* (priče, 2010), *Der Fall Collini* (roman, 2011), *Tabu* (roman, 2013; *Tabu, „Laguna“*, Beograd, 2016), *Die Herzlichkeit der Vernunft* (razgovori sa Aleksanderom Klugeom, 2017), *Strafe* (priče, 2018), *Kaffee und Zigaretten* (priče, 2019), *Trotzdem* (razgovori sa Aleksanderom Klugeom, 2020).

Mladen Šljivović (1980, Zaječar), studirao je na Fizičkom fakultetu u Beogradu. Radi kao nastavnik fizike u Zaječaru. Objavio je dve zbirke poezije: *Petnaest razglednica za dvanaest adresa* (2006) i *Priručnik za snove i kvantnu mehaniku* (2008). Dobitnik je nagrada „Matićev šal“ (2006), „Aladin Lukač“ (2007) i „Andra Gavrilović“ (2017). Živi u Zaječaru.